

Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (peti senat)

z dne 12. decembra 2024*

„Pritožba – Javni uslužbenci – Kadrovske predpise za uradnike Evropske unije in Pogoji za zaposlitev drugih uslužbencev Evropske unije – Začasni uslužbenci – Disciplinski postopek – Upravna preiskava – Pojem ‚plagiat‘ – Preiskovalec, ki ga imenuje organ za imenovanje, s katerim ima poslovni odnos – Navzkrižje interesov – Člen 41(1) Listine Evropske unije o temeljnih pravicah – Objektivna nepristranskost – Člen 17a – Svoboda izražanja uradnika – Členi 11, 12 in 21 – Spoštovanje načel lojalnosti in nepristranskosti“

V zadevi C-680/22 P,

zaradi pritožbe na podlagi člena 56 Statuta Sodišča Evropske unije, vložene 4. novembra 2022,

DD, ki ga zastopa N. Lorenz, Rechtsanwältin,

pritožnik,

druga stranka v postopku je

Agencija Evropske unije za temeljne pravice (FRA), ki jo je sprva zastopal M. O’Flaherty, nato S. Rautio, agenta, skupaj z B. Wägenbaurjem, Rechtsanwalt,

tožena stranka na prvi stopnji,

SODIŠČE (peti senat),

v sestavi I. Jarukaitis, predsednik četrtega senata v funkciji predsednika petega senata, E. Regan in Z. Csehi (poročevalec), sodnika,

generalni pravobranilec: P. Pikamäe,

sodni tajnik: A. Calot Escobar,

na podlagi pisnega postopka,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalnega pravobranilca na obravnavi 7. decembra 2023

izreka naslednjo

* Jezik postopka: angleščina.

Sodbo

- 1 DD s pritožbo predlaga razveljavitev sodbe Splošnega sodišča Evropske unije z dne 7. septembra 2022, DD/FRA (T-470/20, EU:T:2022:511; v nadaljevanju: izpodbijana sodba), s katero je navedeno sodišče zavrnilo njegovo tožbo za, prvič, razglasitev ničnosti odločbe Agencije Evropske unije za temeljne pravice (FRA) z dne 12. novembra 2019, s katero mu je bila izrečena disciplinska sankcija odstranitve z delovnega mesta (v nadaljevanju: odločba o odstranitvi z delovnega mesta), in odločbe z dne 15. aprila 2020 o zavrnitvi pritožbe zoper odločbo o odstranitvi z delovnega mesta (v nadaljevanju: odločba o zavrnitvi pritožbe), in drugič, povrnitev premoženjske in nepremoženjske škode, ki naj bi jo utrpel.

Pravni okvir

- 2 Člen 11, prvi odstavek, Kadrovskih predpisov za uradnike Evropske unije (v nadaljevanju: Kadrovski predpisi) določa:

„Uradnik pri opravljanju svojih nalog in pri svojem ravnanju postopa izključno v skladu z interesi [Evropske u]nije. Ne prosi za navodila niti jih ne sprejema od nobene vlade, organa, organizacije ali osebe zunaj svoje institucije. Dodeljene naloge opravlja objektivno, nepristransko in v skladu s svojo dolžnostjo biti lojalen do Unije.“

- 3 Člen 12 Kadrovskih predpisov določa:

„Uradnik se vzdrži kakršnih koli dejanj ali obnašanja, ki bi njegov položaj lahko kazali v slabi luči.“

- 4 Člen 17a Kadrovskih predpisov v odstavku 1 določa:

„Uradnik ima pravico do svobode izražanja, pri čemer mora spoštovati načela lojalnosti in nepristranskosti.“

- 5 Člen 21 Kadrovskih predpisov določa:

„Uradnik ne glede na svoj položaj pomaga in svetuje svojim nadrejenim; odgovoren je za opravljanje nalog, ki so mu dodeljene.

Uradnik, ki vodi kateri koli oddelek službe, je odgovoren svojim nadrejenim v zvezi z dodeljenimi pooblastili in izvajanjem navodil, ki jih izda. Odgovornost njegovih podrejenih ga nikakor ne odvezuje lastne odgovornosti.“

- 6 Naslov VI Kadrovskih predpisov je naslovljen „Disciplinski ukrepi“. Pod tem naslovom VI je člen 86 Kadrovskih predpisov, ki določa:

„1. Uradnik je disciplinsko odgovoren, če namerno ali iz malomarnosti ne ravna v skladu s svojimi obveznostmi po teh kadrovskih predpisih.

2. Kadar organ za imenovanja [(v nadaljevanju: OI)] ali OLAF izve za dokaze o neizpolnjevanju obveznosti v smislu odstavka 1, lahko sproži upravno preiskavo, s katero se preveri, ali je prišlo d[o] takega neizpolnjevanja obveznosti.

3. Disciplinska pravila, postopki in ukrepi ter pravila in postopki glede upravne preiskave so določeni v Prilogi IX.“

7 Člen 1 Priloge IX h Kadrovskim predpisom, naslovljene „Disciplinski postopek“, določa:

„1. Kadar koli se v preiskavi OLAF razkrije možna osebna vpletenost uradnika ali nekdanjega uradnika institucije, se pod pogojem, da to ne škoduje preiskavi, zadevna oseba o tem hitro obvesti. V nobenem primeru se po končani preiskavi ne sme[jo] pripraviti sklepne ugotovitve, v katerih je z imenom naveden uradnik, če ta ni imel možnosti dati pripombe v zvezi z dejstvi, ki se nanašajo nanj. Te pripombe se navedejo v sklepnih ugotovitvah.

2. V primerih, ko je zaradi preiskave potrebna popolna zaupnost in ki zahtevajo uporabo preiskovalnih postopkov, ki spadajo v pristojnost nacionalnega sodišča, se v soglasju z [OI] izpolnjevanje obveznosti glede možnosti uradnika, da da pripombe, lahko začasno odloži. V takih primerih ni mogoče začeti disciplinskega postopka, preden ima uradnik možnost dati pripombe.

3. Če po preiskavi OLAF uradniku, domnevnem kršilcu, ni mogoče dokazati krivde, se zadevna preiskava brez nadaljnjih ukrepov ustavi z odločitvijo direktorja OLAF, ki uradnika in institucijo o tem pisno obvesti. Uradnik lahko zahteva, da se ta odločitev vloži v njegov osebni spis.“

8 Člen 2 Priloge IX h Kadrovskim predpisom določa:

„1. Pravila, določena v členu 1 te priloge, se s potrebnimi spremembami uporabljajo za druge upravne preiskave, ki jih izvaja [OI].

2. Ko se preiskava zaključi, [OI] obvesti zadevno osebo in ji predloži sklepne ugotovitve poročila o preiskavi ter, na zahtevo in ob upoštevanju varovanja legitimnih interesov tretjih strank, vse dokumente, ki so neposredno povezani z domnevnimi obtožbami proti njej.

[...]“

9 Člen 3 Priloge IX h Kadrovskim predpisom določa:

„Po tem, ko je zadevni uradnik obveščen o vseh dokazih v spisu in po njegovem zaslišanju lahko [OI] na podlagi poročila o preiskavi:

- (a) odloči, da uradniku ni mogoče dokazati krivde, in o tem pisno ob[ves]ti uradnika; ali
- (b) odloči, da se ne sprejmejo nobeni disciplinski ukrepi, čeprav je, ali se zdi, da je prišlo do neizpolnjevanja obveznosti in, kadar je to primerno, uradnika opomni; ali
- (c) v primeru neizpolnjevanja obveznosti v smislu člena 86 Kadrovskih predpisov:
 - (i) odloči, da začne disciplinski postopek, predviden v oddelku 4 te priloge ali
 - ii) odloči, da začne disciplinski postopek pred disciplinsko komisijo.“

10 Člen 22 Priloge IX h Kadrovskim predpisom določa:

„1. Po zaslišanju uradnika sprejme [OI] odločitev, predvideno v členih 9 in 10 te priloge, v dveh mesecih po prejemu mnenja komisije. Odločitev mora biti utemeljena.

2. Če [OI] odloči, da zadevo zaključi brez izreka kakršne koli disciplinske kazni, o tem takoj pisno obvesti zadevnega uradnika. Zadevni uradnik lahko zahteva, da se ta odločitev vloži v njegov osebni spis.“

Dejansko stanje

11 Dejansko stanje je v točkah od 2 do 36 izpodbijane sodbe opisano tako:

- „2 Organ, pooblaščen za sklepanje pogodb o zaposlitvi (v nadaljevanju: OPSP) pri agenciji Evropske unije, tj. Evropskem centru za spremljanje rasizma in ksenofobije (EUMC), zdaj agenciji FRA, je 1. avgusta 2000 pritožnika zaposlil kot začasnega uslužbenca v smislu člena 2(a) Pogojev za zaposlitev drugih uslužbencev Evropske unije (v nadaljevanju: PZDU). Sprva je bil zaposlen na podlagi pogodbe o zaposlitvi za določen čas, 16. decembra 2006 pa je sklenil pogodbo o zaposlitvi za nedoločen čas.
- 3 Z dopisom z dne 13. junija 2013 je takratni direktor agencije FRA pritožnika obvestil o svoji odločitvi, da odpove njegovo pogodbo o zaposlitvi.
- 4 Sodišče za uslužbenca je s sodbo z dne 8. oktobra 2015, DD/FRA (F-106/13 in F-25/14, EU:F:2015:118, [v nadaljevanju: sodba o razglasitvi ničnosti]), odločbo o odpovedi pogodbe o zaposlitvi razglasilo za nično z obrazložitvijo, da direktor agencije FRA pred sprejetjem te odločbe pritožnika ni izrecno obvestil, da namerava na podlagi različnih dogodkov odpovedati njegovo pogodbo o zaposlitvi, in da ga ni pozval, naj v zvezi s tem poda pripombe.
- 5 Agencija FRA, ki jo je vodil nov direktor, je 29. februarja 2016 v okviru izvršitve [sodbe o razglasitvi ničnosti], pritožnika ponovno zaposlila na njegovo delovno mesto.
- 6 Vodja oddelka je z elektronskim sporočilom isti dan pritožnika pozval, naj najpozneje do 18. marca 2016 pripravi interno predstavitev, dolgo od 15 do 20 strani, o standardih na področju človekovih pravic in sodni praksi v zvezi s svobodo misli, svobodo vesti in versko svobodo na mednarodni ravni in na ravni Unije.
- 7 Pritožnik je 18. marca 2016 z elektronskim sporočilom vodji oddelka poslal 31-stranski dokument, ki ga je opisal kot ‚prvi osnutek predstavitve o verski svobodi‘, naslovljen ‚Interna informativna predstavitev morebitnih ustreznih projektov agencije FRA v zvezi s svobodo misli‘ (v nadaljevanju: sporna predstavitev).
- 8 V začetku aprila 2016 je bila sporna predstavitev shranjena v sistem agencije FRA za upravljanje dokumentov, do katerega so imeli dostop vsi sodelavci pritožnika.
- 9 Vodja oddelka pritožnika je 7. aprila 2016 tega obvestil, da je sporno predstavitev poslal direktorju agencije FRA, in ga pozval, naj enemu od sodelavcev pošlje povezavo do tega dokumenta, shranjenega v sistemu agencije FRA za upravljanje dokumentov, da bi se lahko seznanil s tem dokumentom in analizo, ki jo vsebuje.
- 10 Vodja oddelka je pritožnika z elektronskim sporočilom 16. oktobra 2017 prosil, naj pregleda sporno predstavitev in opravi podrobnejšo analizo verske svobode z vidika Unije, pri čemer naj ima v mislih morebitno objavo predstavitve.
- 11 Poleg tega je pritožnik 7. novembra 2017 vložil notranjo pritožbo zoper svoje ocenjevalno poročilo za leto 2016, v kateri je trdil, da bi morala biti ocena njegove učinkovitosti, sposobnosti in ravnanja ‚zelo dobra‘ in ne ‚zadovoljiva‘. V tem okviru je pritožnik v zvezi s sporno predstavitvijo po eni strani navedel, da je obžalovanja vredno, da je vodja oddelka kot ocenjevalec v okviru razgovora o oceni sicer potrdil, da je bila predstavitev zelo koristna

in da je izpolnila svoj cilj, v svojih poznejših pripombah pa jo je kritiziral. Po drugi strani je pritožnik trdil, da so pripombe ocenjevalca o tem, da je sporna predstavitev večinoma vsebovala sklice na sodno prakso, netočne, saj je predstavitev vsebovala tudi pravno, konceptualno in politično analizo.

- 12 Pritožnik je 1. decembra 2017 predložil popravljeno različico sporne predstavitve.
- 13 Direktor agencije FRA je 5. decembra 2017 zavrnil notranjo pritožbo, ki je bila vložena zoper ocenjevalno poročilo za leto 2016. Ob tej priložnosti je navedel, da je izvedel, da je bila sporna predstavitev v velikem obsegu neposredna kopija več virov, zlasti dokumentov Sveta Evrope, sklicev na katere ta predstavitev ni vsebovala, in da pritožnik o tem ni obvestil vodje oddelka, zato je zadnjenavedeni menil, da je predstavitev rezultat pritožnikovega dela.
- 14 Direktor agencije FRA se je 9. februarja 2018 posvetoval z uradom OLAF o morebitnem začetku upravne preiskave glede ravnanja pritožnika.
- 15 Urad OLAF je 20. marca 2018 sklenil, da ne bo začel preiskave, in sicer zaradi neobstoja ‚zadostnih dokazov o obstoju goljufije, korupcije ali drugih nezakonitih dejanj‘.
- 16 Direktor agencije FRA je 23. marca 2018 začel upravno preiskavo, ki se je nanašala na ravnanje pritožnika v zvezi s sporno predstavitvijo (v nadaljevanju: odločba o uvedbi preiskave). Imenovani preiskovalec [(v nadaljevanju: preiskovalec)] je podal izjavo o neobstoju navzkrižja interesov. Namen te preiskave je bil ugotoviti, prvič, natančno v kolikšnem obsegu je pritožnik sporno predstavitev predstavil kot rezultat lastnega dela in je ta vsebovala izvlečke iz dokumentov, ki niso izhajali iz agencije FRA, pri čemer predstavitev ni vsebovala niti sklicev nanje niti navedb teh dokumentov kot virov; drugič, kateri od teh dokumentov so bili morda avtorsko zaščiteni; tretjič, ali so obstajali še drugi dokumenti, ki jih je pritožnik v okviru svojega dela pri agenciji FRA pripravil na področju svobode misli, svobode vesti in verske svobode ter so izpolnjevali oba zgoraj navedena pogoja, ter, četrtič, ali so bili v tem primeru kršeni Kadrovske predpisi ali pravice intelektualne lastnine.
- 17 Preiskovalec je 23. in 24. aprila 2018 zaslišal sedem prič in pritožnika, ta pa je preiskovalcu predložil tudi pisne pripombe.
- 18 Preiskovalec je 17. junija 2018 pritožniku poslal svoje predhodne ugotovitve.
- 19 Pritožnik je 2. julija 2018 podal pripombe glede predhodnih ugotovitev preiskovalca.
- 20 Preiskovalec je 23. julija 2018 predložil končno poročilo (v nadaljevanju: poročilo o preiskavi), v katerem je ugotovil, da pritožnik ni ravnal v skladu s členi 11, 12 in 21 Kadrovskih predpisov ter dolžnostma lojalnosti in sodelovanja. Preiskovalec je v bistvu ugotovil, prvič, da kopiranje in uporaba dela drugih, ne da bi se navedli sklici nanj, ter predstavljanje tega dela kot svojega, pomenijo obliko prevare, nepoštenosti in protipravne prilastitve, ki je v nasprotju ne le s členom 12 Kadrovskih predpisov, temveč tudi s praktično vsemi moralnimi normami; drugič, da je pritožnik namerno zavajal sodelavce v svojem oddelku in zamolčal pomembne informacije, s čimer je kršil člena 11 in 12 Kadrovskih predpisov; tretjič, da je to, da je pritožnik za pripravo sporne predstavitve, ki je bila večinoma kopija drugih del, potreboval tri tedne, pomenilo še eno, razmeroma manjšo kršitev člena 12 Kadrovskih predpisov; četrtič, da je bila navedba sporne predstavitve kot dosežka v okviru ocene pritožnika za leto 2016 zavajajoča in je prav tako pomenila kršitev člena 12 Kadrovskih predpisov; petič, da je tudi

uporaba avtorsko zaščenega gradiva brez obveščanja avtorja, tj. Sveta Evrope, pomenila kršitev člena 12 Kadrovskih predpisov; šestič, da je pritožnik ravnal zavajajoče in/ali nepošteno in posledično ni ravnal izključno v interesu Unije, s čimer je kršil člen 11 Kadrovskih predpisov in dolžnost lojalnosti, ter, sedmič, da je z uporabo dela drugih, ne da bi se nanj skliceval in ne da bi o tem obvestil svoje nadrejene, kršil člen 21 Kadrovskih predpisov in svojo dolžnost sodelovanja.

- 21 Direktor agencije FRA je 15. oktobra 2018 v skladu s členom 3 Priloge IX h Kadrovskim predpisom pritožnika zaslišal, ta pa je nato poslal pisno izjavo z istim datumom.
- 22 Direktor agencije FRA je z odločbo z dne 23. oktobra 2018 proti pritožniku začel disciplinski postopek pred disciplinsko komisijo (v nadaljevanju: odločba o uvedbi disciplinskega postopka). Ta odločba je bila pritožniku vročena 7. novembra 2018.
- 23 Disciplinska komisija je bila ustanovljena 26. februarja 2019 s sklepom direktorja agencije FRA.
- 24 Direktor agencije FRA je 27. februarja 2019 v skladu s členom 12 Priloge IX h Kadrovskim predpisom pripravil poročilo za disciplinsko komisijo (v nadaljevanju: poročilo direktorja agencije FRA).
- 25 Pritožnik je 21. marca 2019 predsedniku disciplinske komisije predložil svoj zagovor.
- 26 Dne 22. marca 2019 je potekalo zaslišanje pritožnika pred disciplinsko komisijo.
- 27 Disciplinska komisija je 7. maja 2019 v skladu s členom 18 Priloge IX h Kadrovskim predpisom izdala obrazloženo mnenje (v nadaljevanju: mnenje disciplinske komisije), v katerem je navedla, da so očitki o ravnanju, s katerim je pritožnik kršil obveznosti iz členov 11, 12 in 21 Kadrovskih predpisov, in sicer da je zapise drugih predstavil kot svoje delo, ne da bi navedel njihove vire, utemeljeni. Disciplinska komisija je predlagala, da se pritožnika degradira za dva razreda, in sicer v naziv AD 7. Navedla ni nobenih olajševalnih okoliščin.
- 28 Disciplinska komisija je v bistvu ugotovila, prvič, da pritožnik s tem, da si je poskušal pripisati zasluge za besedilo, ki ga ni napisal sam, ni postopal izključno v skladu z interesi Unije, temveč v svojem interesu; drugič, da ni ravnal odgovorno, kot se pričakuje od uslužbenca agencije FRA; tretjič, da bi lahko s svojim ravnanjem škodoval ugledu agencije FRA, ter, četrtič, da ni pomagal svojim nadrejenim oziroma da je s tem, da je delo drugih predstavil kot svoje, celo deloval proti njim.
- 29 Disciplinska komisija je tako ugotovila, da je pritožnik kršil, prvič, člen 11 Kadrovskih predpisov, ker je kopirano delo namerno predstavil kot svoje delo; drugič, člen 12 Kadrovskih predpisov, ker je predstavljane dela drugih kot svojega škodilo ugledu pritožnika, in, tretjič, člen 21 Kadrovskih predpisov, ker pritožnik ni opravil nalog, ki so mu bile zaupane, temveč je delo drugih predstavil kot svoje, in ker je obstajala nevarnost, da bi bila sporna predstavitev ali odlomki iz nje vključeni v enega ali več dokumentov, ki bi jih objavila agencija FRA, kar bi lahko škodovalo njenemu ugledu.
- 30 Direktor agencije FRA je 11. julija 2019 v skladu s členom 22 Priloge IX h Kadrovskim predpisom pritožnika zaslišal (v nadaljevanju: zaslišanje z dne 11. julija 2019), ta pa je predložil pisno izjavo.

- 31 Pritožnik je 11. oktobra 2019 prejel dopis direktorja z dne 10. oktobra 2019, v katerem je ta navedel, da mu namerava izreči sankcijo odstranitve z delovnega mesta, in ga pozval, naj v desetih delovnih dneh pisno sporoči svoje pripombe v zvezi s tem.
- 32 Pritožnik je 24. oktobra 2019 direktorju agencije FRA poslal svoje pripombe.
- 33 Direktor agencije FRA je 12. novembra 2019 v vlogi OPSP sprejel odločbo o odstranitvi z delovnega mesta, ki je začela veljati 15. novembra 2019. S to odločbo je direktor agencije FRA potrdil sklepe disciplinske komisije, razen glede predlagane sankcije, saj je menil, da degradiranje ne odraža dovolj resnosti kršitev poklicnih obveznosti iz členov 11, 12 in 21 Kadrovskih predpisov. Ugotovil je zlasti, da disciplinska komisija po eni strani ni navedla olajševalnih okoliščin, temveč je omenila obteževalne okoliščine, in sicer da je bilo ravnanje pritožnika namerno, da si je poskušal pripisati osebne zasluge za delo, ki je bilo plagiat, da ni priznal resnosti svojega ravnanja in da je obstajalo dejansko tveganje za škodovanje ugledu agencije FRA, ter da je bil po drugi strani resno ogrožen odnos zaupanja.
- 34 Poleg tega je direktor agencije FRA menil, da disciplinska komisija ni v zadostnem obsegu upoštevala resnosti kršitev Kadrovskih predpisov glede, prvič, ravnanja pritožnika, ki ga je direktor agencije FRA označil za „izjemno resno kršitev“, in, drugič, posledic takega ravnanja za ugled agencije FRA, saj je po njegovem mnenju pritožnik, ki je deloval sam, v daljšem časovnem obdobju namerno resno ogrožal njen ugled. Direktor agencije FRA se je strinjal z ugotovitvijo disciplinske komisije, da je bil odnos zaupanja resno ogrožen, pri čemer je menil, da je bil ta odnos nepreklicno prekinjen in da zato degradacija ni ustrezna sankcija.
- 35 Pritožnik je 16. decembra 2019 vložil pritožbo zoper odločbo o odstranitvi z delovnega mesta.
- 36 Direktor agencije FRA je 15. aprila 2020 izdal odločbo o zavrnitvi pritožbe.“

Postopek pred Splošnim sodiščem in izpodbijana sodba

- 12 Pritožnik je 23. julija 2020 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložil tožbo iz točke 1 te sodbe.
- 13 Pritožnik je s tožbo Splošnemu sodišču predlagal, prvič, razglasitev ničnosti odločbe o odstranitvi z delovnega mesta, drugič, po potrebi razglasitev ničnosti odločbe o zavrnitvi pritožbe, tretjič, povrnitev premoženjske in nepremoženjske škode, ki jo je utrpel, in četrtič, naložitev stroškov agenciji FRA. Pritožnik je v utemeljitev prvih dveh predlogov navedel osem primarnih tožbenih razlogov in en podredni tožbeni razlog, ki so se nanašali:
- prvi na kršitev načela pravne varnosti, več primerov napačne uporabe prava in očitno napako pri presoji, kršitev člena 7(1) Bundesgesetz über das Urheberrecht an Werken der Literatur und der Kunst und über verwandte Schutzrechte (Urheberrechtsgesetz) (zakon o avtorskih pravicah za literarna in umetniška dela ter sorodnih pravicah) z dne 9. aprila 1936 (BGBl. 1936, 111/1936) in kršitev člena 11 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah (v nadaljevanju: Listina), ker, prvič, se je plagiatorstvo štelo za kršitev Kadrovskih predpisov, drugič, kopirana besedila niso bila zaščiteni z zakonom o avtorskih pravicah za literarna in umetniška dela ter sorodnih pravicah, in tretjič, je bila kršena njegova svoboda izražanja;
 - drugi na kršitev dolžnosti skrbnega ravnanja preiskovalca in direktorja agencije FRA ob začetku disciplinskega postopka, ki je bila storjena z odločbo o odstranitvi z delovnega mesta in ki jo je

storila disciplinska komisija, ter kršitev domneve nedolžnosti in zahteve po visokem dokaznem standardu v upravnih preiskavah in disciplinskih postopkih;

- tretji na neobstoj nevtralnosti, nepristranskosti in objektivnosti direktorja agencije FRA v vlogi OPSP, kršitev domneve nedolžnosti in zlorabo pooblastil;
 - četrti na očitne napake pri presoji glede pritožnikove kršitve členov 11, 12 in 21 Kadrovskih predpisov;
 - peti na nezakonit začetek upravne preiskave brez dokaza *prima facie* in nezakonit začetek disciplinskega postopka;
 - šesti na preiskovalčevo neupoštevanje okvira preiskave ter kršitev člena 4(2) in člena 7(6) Sklepa 2013/01 upravnega odbora agencije FRA z dne 22. maja 2013 o poteku upravnih preiskav in disciplinskih postopkov, člena 4(1), od (a) do (d), in člena 5(1)(a) Uredbe (EU) 2018/1725 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 23. oktobra 2018 o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov v institucijah, organih, uradih in agencijah Unije in o prostem pretoku takih podatkov ter o razveljavitvi Uredbe (ES) št. 45/2001 in Sklepa št. 1247/2002/ES (UL 2018, L 295, str. 39), pred začetkom uporabe Uredbe 2018/1725 pa člena 4(1), od (a) do (d), in člena 5(1)(a) Uredbe (ES) št. 45/2001 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 18. decembra 2000 o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov v institucijah in organih Skupnosti in o prostem pretoku takih podatkov (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 13, zvezek 26, str. 102), in kršitev učinkov sodbe o razglasitvi ničnosti;
 - sedmi na neobstoj nepristranskosti, nevtralnosti in objektivnosti preiskovalca;
 - osmi na kršitev pravice do obrambe, zlasti pravice do izjave, kršitev členov 1 in 2 ter člena 12 Priloge IX h Kadrovskim predpisom in
 - deveti, ki je bil vložen podredno, na kršitev načela sorazmernosti pri izreku sankcije odstranitve z delovnega mesta glede na dejstva, ki se očitajo pritožniku.
- 14 Splošno sodišče je v izpodbijani sodbi v celoti zavrnilo predloga za razglasitev ničnosti in dosoditev odškodnine, ki ju je podal pritožnik. Odločilo je tudi, da ni razlogov za ugoditev predlogom za sprejetje ukrepov procesnega vodstva.

Predlogi strank v pritožbenem postopku

- 15 Pritožnik Sodišču predlaga, naj:
- izpodbijano sodbo razveljavi;
 - posledično razglasi za nično odločbo o odstranitvi z delovnega mesta in po potrebi odločbo o zavrnitvi pritožbe;
 - naloži povrnitev premoženjske in nepremoženjske škode, ki naj bi jo utrpel pritožnik, in
 - agenciji FRA naloži plačilo vseh stroškov.

- 16 Agencija FRA Sodišču predlaga, naj:
- pritožbo zavrne in
 - pritožniku naloži plačilo vseh stroškov.

Pritožba

Prvi pritožbeni razlog

- 17 Pritožnik s prvim pritožbenim razlogom Splošnemu sodišču v bistvu očita, da je v točkah od 179 do 193 izpodbijane sodbe večkrat napačno uporabilo pravo pri presoji objektivne nepristranskosti preiskovalca in da v zvezi s tem ni podalo zadostne obrazložitve. Ta pritožbeni razlog je razdeljen na dva dela.

Trditve strank

- 18 Pritožnik v okviru prvega dela prvega pritožbenega razloga trdi, prvič, da Splošno sodišče s tem, da je v točkah od 179 do 185 izpodbijane sodbe ugotovilo, da dokazi, ki jih je predložil, niso zadostovali za ugotovitev neobstoja subjektivne nepristranskosti preiskovalca, glede na te dokaze ni preučilo morebitnega neobstoja njegove objektivne nepristranskosti. Preučitev dejstev z vidika neobstoja objektivne nepristranskosti pa naj bi zadostovala, čeprav ni elementov, s katerimi bi bilo mogoče dokazati neobstoje subjektivne nepristranskosti.
- 19 Drugič, v nasprotju s tem, kar naj bi Splošno sodišče presodilo v točkah od 186 do 192 izpodbijane sodbe, naj bi za ugotovitev neobstoja objektivne nepristranskosti zadostovalo, da v zvezi s tem obstaja upravičen dvom in da ga ni mogoče odpraviti. Pritožnik poleg tega trdi, da je v obravnavani zadevi dvom o nepristranskosti preiskovalca legitimen z vidika tretjih oseb opazovalcev. Po njegovem mnenju je vsak dvom o neodvisnosti ali nepristranskosti zunanjega svetovalca, za katerega se izkaže, da zagotavlja tudi pravne nasvete in prejema večkratna plačila od delodajalca, z vidika tretje osebe opazovalca upravičen. Poleg tega naj bi ugotovitve iz točk od 189 do 191 izpodbijane sodbe potrjevale obstoj upravičenega dvoma, vendar naj bi Splošno sodišče ta dejstva napačno opredelilo. Poleg tega naj bi Splošno sodišče v točki 187 izpodbijane sodbe napačno uporabilo pravo, saj naj tega dvoma ne bi bil dolžan odpraviti pritožnik, ampak agencija FRA.
- 20 Tretjič, pritožnik trdi, da ugotovitev Splošnega sodišča v točki 191 izpodbijane sodbe, da so bili zneski, plačani preiskovalcu, utemeljeni s količino dela, ki mu je bilo zaupano, v tej zadevi ni upoštevna, ker ne odpravlja upravičenega dvoma o obstoju navzkrižja interesov pri preiskovalcu iz finančnih razlogov. Navzkrižje interesov te vrste pa naj bi bilo eden od najtežjih primerov nezakonitosti in kot tako naj bi bilo treba vsako navzkrižje interesov iz finančnih razlogov šteti za upoštevno ne glede na zadevni znesek. Zato pritožnik trdi, da je v nasprotju s tem, kar je Splošno sodišče razsodilo v točki 192 izpodbijane sodbe, sodna praksa, ki izhaja iz sodbe z dne 18. septembra 2012, Allgeier/FRA (F-58/10, EU:F:2012:130), v obravnavani zadevi upoštevna.

- 21 Nazadnje, četrtič, pritožnik trdi, da je Splošno sodišče v točki 189 izpodbijane sodbe izkrivilo dokaze in storilo očitno napako pri presoji. V zvezi s tem trdi, da iz dokazov, ki so bili predloženi v presojo Splošnemu sodišču, izhaja, da je bila storitev, ki jo je opravil preiskovalec in za katero je bil plačan, dejansko sestavljena iz pravnih nasvetov.
- 22 Pritožnik v okviru drugega dela prvega pritožbenega razloga trdi, da Splošno sodišče ni pravno zadostno preučilo dokazov in dejstev, ki so mu bili predloženi v presojo, in da je v točkah od 187 do 193 izpodbijane sodbe napačno uporabilo pravo, ker je v točkah od 292 do 296 te sodbe zavrnilo prvi in drugi predlog pritožnika za sprejetje ukrepa procesnega vodstva.
- 23 Agencija FRA najprej trdi, da pritožba v velikem obsegu pomeni ponovitev stališč in trditev, ki jih je pritožnik navedel v tožbi in repliki na prvi stopnji. Zato meni, da se z več domnevno pravnimi trditvami, navedenimi v pritožbi, dejansko poskušajo izpodbijati dejstva.
- 24 Agencija FRA meni, da prvi pritožbeni razlog delno ni dopusten in da vsekakor očitno ni utemeljen.

Presoja Sodišča

- 25 Pritožnik v okviru drugega dela prvega pritožbenega razloga, ki ga je treba preučiti najprej, graja točke od 292 do 296 izpodbijane sodbe, ker naj bi Splošno sodišče z njimi neupravičeno zavrnilo ukrepe procesnega vodstva, ki jih je predlagal, da bi dokazal obstoj domnevnega neobstoja nepristranskosti preiskovalca, in naj zato ne bi ustrezno preučilo dokazov, ki so mu bili predloženi v presojo. Poleg tega naj bi te dokaze v točkah od 187 do 193 te sodbe izkrivilo.
- 26 V zvezi s tem je treba opozoriti, da v skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišča samo Splošno sodišče presoja morebitno potrebo po dopolnitvi podatkov, ki so mu na voljo v zadevi, ki mu je predložena (sodba z dne 4. marca 2021, Liaño Reig/EOR, C-947/19 P, EU:C:2021:172, točka 98 in navedena sodna praksa).
- 27 Zato pritožnik v fazi te pritožbe ne more utemeljeno izpodbijati odločitve Splošnega sodišča, da ne sprejme ukrepov procesnega vodstva, katerih sprejetje je predlagal v svojih pisanjih na prvi stopnji.
- 28 V zvezi s prvim delom prvega pritožbenega razloga, ki se v bistvu nanaša na to, da naj bi Splošno sodišče napačno uporabilo pravo, ker je izključilo obstoj upravičenega dvoma o objektivni nepristranskosti preiskovalca, je treba opozoriti, da morajo v skladu z ustaljeno sodno prakso institucije, organi, uradi in agencije Unije spoštovati temeljne pravice, zagotovljene s pravom Unije, med katerimi je pravica do dobrega upravljanja, določena v členu 41 Listine. Ta člen med drugim določa, da ima vsakdo pravico, da te institucije, organi, uradi in agencije Unije njegove zadeve obravnavajo nepristransko (glej v tem smislu sodbo z dne 11. januarja 2024, Hamers/Cedefop (C-111/22, EU:C:2024:5, točki 44 in 45 ter navedena sodna praksa).
- 29 Sodišče je v zvezi s tem pojasnilo, da se z zahtevo po nepristranskosti, ki velja za institucije, organe, urade in agencije Unije pri opravljanju njihovih nalog, želi zagotoviti enakost obravnavanja, ki je temelj Unije. Namen te zahteve je predvsem izogniti se položajem morebitnih navzkrižij interesov pri uradnikih in uslužbencih, ki delujejo v imenu teh institucij, organov, uradov in agencij. Ob upoštevanju temeljnega pomena zagotavljanja neodvisnosti in celovitosti, kar zadeva notranje delovanje in zunanjo podobo institucij, organov, uradov in agencij Unije, zahteva po nepristranskosti zajema vse okoliščine, ki jih mora uradnik ali uslužbenec, ki mora odločiti

o zadevi, razumno šteti za take, da lahko v očeh tretjih oseb vplivajo na njegovo neodvisnost na tem področju (sodba z dne 11. januarja 2024, Hamers/Cedefop (C-111/22, EU:C:2024:5, točka 46 in navedena sodna praksa).

- 30 Ta zahteva po nepristranskosti ima subjektivni element, na podlagi katerega noben član zadevne institucije ne sme biti pristranski in ne sme imeti osebnih predsodkov, ter objektivni element. V skladu z zadnjenavedenim elementom, na katerega se sklicuje pritožnik, mora vsaka institucija, organ, urad in agencija Unije zagotoviti zadostna jamstva, da se izključi vsak upravičen dvom o morebitnih predsodkih (sodba z dne 14. marca 2024, D & A Pharma/Komisija in EMA, C-291/22 P, EU:C:2024:228, točka 73 in navedena sodna praksa).
- 31 Natančneje, za dokazovanje, da organizacija upravnega postopka ne zagotavlja zadostnih jamstev, da bi se izključil vsak upravičen dvom o morebitnih predsodkih, se ne zahteva, da se ugotovi obstoj neobstoja nepristranskosti. Zadostuje, da v zvezi s tem obstaja upravičen dvom in da ga ni mogoče odpraviti (sodba z dne 11. januarja 2024, Hamers/Cedefop, C-111/22 P, EU:C:2024:5, točka 47 in navedena sodna praksa).
- 32 Iz tega izhaja, da se od oseb, katerih zadeve obravnava institucija, organ, urad ali agencija Unije, ne sme zahtevati, da v utemeljitev svojih trditev, da zahteva po objektivni nepristranskosti ni bila spoštovana v upravnem postopku, predložijo dokaz o konkretnih indicijah o pristranskosti. Objektivna nepristranskost se namreč presoja neodvisno od konkretnega ravnanja zadevne osebe (sodba z dne 14. marca 2024, D & A Pharma/Komisija in EMA, C-291/22 P, EU:C:2024:228, točka 80).
- 33 Potem ko je Splošno sodišče v točki 186 izpodbijane sodbe v bistvu opozorilo na to sodno prakso, je v točki 187 te sodbe presodilo, da pritožnik ni dokazal, da bi lahko odnos med agencijo FRA in preiskovalcem ustvaril upravičen dvom o objektivni nepristranskosti preiskovalca. V zvezi s tem je Splošno sodišče v točkah od 188 do 191 navedene sodbe navedlo, prvič, da je iz dokazov, ki jih je predložil pritožnik, razvidno, da preiskovalec ni bil v delovnem razmerju z agencijo FRA, ampak z Evropsko komisijo, drugič, da dokazi, ki jih je predložil pritožnik v zvezi s tem, da je preiskovalec pravni svetovalec agencije FRA, ne zadostujejo za utemeljitev upravičenega dvoma o obstoju morebitnih predsodkov, zlasti zato, ker je bila vloga preiskovalca omejena na vlogo zunanjega svetovalca, in tretjič, kar zadeva finančne interese med preiskovalcem in agencijo FRA, da je bil znesek pogodb, ki sta jih sklenila zadnjenavedena, razumen in utemeljen glede na količino dela, ki se zahteva za opravljanje teh nalog.
- 34 Opozoriti je treba, da v skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišča iz člena 256(1), drugi pododstavek, PDEU in člena 58, prvi odstavek, Statuta Sodišča Evropske unije izhaja, da je Splošno sodišče edino pristojno, na eni strani, za ugotavljanje dejstev, razen če bi vsebinska nepravilnost njegovih ugotovitev izhajala iz listin v spisu, ki so mu bile predložene, in, na drugi strani, za presojo teh dejstev. Iz tega izhaja, da presoja dejstev, razen pri izkrivljanju dokazov, predloženih Splošnemu sodišču, ni pravno vprašanje, ki bi bilo predmet nadzora Sodišča (sodba z dne 25. aprila 2024, NS/Parlament, C-218/23 P, EU:C:2024:358, točka 58 in navedena sodna praksa).
- 35 Za tako izkrivljenje gre, če se brez upoštevanja novih dokazov ugotovi, da je presoja obstoječih dokazov očitno napačna ali očitno v nasprotju z njihovim besedilom. To izkrivljanje pa mora biti očitno razvidno iz listin iz spisa, ne da bi bilo treba dejstva in dokaze ponovno presojati. Poleg tega mora pritožnik, kadar zatrjuje izkrivljanje dokazov, natančno opredeliti dokaze, ki naj bi jih Splošno sodišče izkrivilo, in dokazati napake pri presoji, ki naj bi po njegovem mnenju to sodišče

pripeljale do tega izkrivljanja (sodbi z dne 27. aprila 2023, *Fondazione Cassa di Risparmio di Pesaro in drugi/Komisija*, C-549/21 P, EU:C:2015:340, točka 74 in navedena sodna praksa, in z dne 11. januarja 2024, *Foz/Svet*, C-524/22 P, EU:C:2024:23, točka 38 in navedena sodna praksa).

- 36 Iz tega sledi, da je treba prvi pritožbeni razlog zavreči kot nedopusten v delu, v katerem pritožnik s svojimi trditvami navaja, da so dokazi, predloženi pred Splošnim sodiščem, v delu, v katerem naj bi bila iz njih razvidna vloga pravnega svetovalca agencije FRA, ki jo je imel preiskovalec, in visok znesek osebnih prejemkov, ki mu jih je agencija FRA izplačala v okviru pogodb o zunanjem svetovanju, sklenjenih med njima, lahko vzbudili upravičen dvom o objektivni nepristranskosti tega preiskovalca. Pritožnik poskuša namreč s temi trditvami doseči novo presojo teh dokazov. Čeprav pritožnik res formalno očita Splošnemu sodišču, da je izkrivilo nekatere od navedenih dokazov, zlasti tiste, ki se nanašajo na status preiskovalca kot pravnega svetovalca agencije FRA, pa je treba ugotoviti, da želi pritožnik pod pretvezo trditve o izkrivljanju v resnici doseči ponovno preučitev trditve, ki jih je v zvezi s tem že navedel na prvi stopnji, ne da bi pojasnil, kako naj bi Splošno sodišče očitno napačno presodilo dejstva in dokaze.
- 37 Poleg tega je treba trditve pritožnika v delu, v katerem pritožnik s prvim pritožbenim razlogom Splošnemu sodišču očita, da je v točki 191 izpodbijane sodbe napačno uporabilo pravo, ker ni štelo, da že obstoj finančnega razmerja med preiskovalcem in agencijo FRA ne glede na znesek izplačil zadostuje za nastanek upravičenega dvoma o objektivni nepristranskosti tega preiskovalca, zavrniti kot neutemeljene. Zgolj to dejstvo namreč ne more zadostovati za nastanek položaja navzkrižja interesov pri preiskovalcu, ki bi lahko povzročil neveljavnost disciplinskega postopka, saj bi se sicer zadevni instituciji, organu, uradu ali agenciji Unije odvzela možnost, da v okviru različnih nalog uporabi istega preiskovalca. Poleg tega nobeno navzkrižje interesov ne more izhajati iz dejstva, da je preiskovalec že opravljal dejavnosti zunanjega svetovanja za agencijo FRA, kadar se te druge dejavnosti ne nanašajo na predmet zadevne preiskave. Iz točk 189 in 190 izpodbijane sodbe pa ni razvidno, da bi bilo tako.
- 38 Nazadnje, v delu, v katerem pritožnik Splošnemu sodišču očita, da je v točki 192 izpodbijane sodbe razsodilo, da ta zadeva ni podobna tisti, v kateri je bila izdana sodba z dne 18. septembra 2012, *Allgeier/FRA* (F-58/10, EU:F:2012:130), je treba njegove trditve zavrniti kot brezpredmetne, ker, prvič, zgolj dejstvo, da Splošno sodišče v izpodbijani sodbi ni odstopilo od rešitve, sprejete v sodbi, ki jo je izdalo Sodišče za uslužbence, ne more pomeniti napačne uporabe prava, in drugič, je ta razlog odvečen.
- 39 Iz tega sledi, da je treba prvi pritožbeni razlog zavrniti.

Drugi pritožbeni razlog

Trditve strank

- 40 Pritožnik z drugim pritožbenim razlogom Splošnemu sodišču v bistvu očita, da je v točkah od 67 do 98 izpodbijane sodbe večkrat napačno uporabilo pravo, izkrivilo dokaze in storilo očitne napake pri presoji v okviru preučitve ravnanja, ki ga pritožniku očita agencija FRA, in sicer, da je pri pripravi sporne predstavitve uporabil „plagiatstvo“, in v zvezi s tem ni podalo zadostne obrazložitve.

- 41 Prvič, v bistvu graja razlago pojma „plagiat“, ki jo je Splošno sodišče podalo v točkah od 58 do 61, 70, 72, 79 in 81 izpodbijane sodbe. V zvezi s tem naj bi Splošno sodišče na eni strani predlagalo pravno neupoštevno opredelitev izraza, ki ne spada na področje prava Unije, ampak bolj v vsakdanji jezik, da bi ta izraz uporabilo za presojo in obsodbo ravnanja pritožnika, čeprav bi bilo treba ravnanje pritožnika presojati le glede na obveznosti, ki izhajajo iz Kadrovskih predpisov.
- 42 Na drugi strani naj bi se Splošno sodišče v točki 60 izpodbijane sodbe napačno sklicevalo na sklepne predloge generalnega pravobranilca M. Szpunarja v zadevi Pelham in drugi (C-476/17, EU:C:2018:1002), ki se nanašajo na razlago obsega tako imenovane izjeme „citiranja“ iz Direktive 2001/29/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 22. maja 2001 o usklajevanju določenih vidikov avtorske in sorodnih pravic v informacijski družbi (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 17, zvezek 1, str. 230), na podlagi katere je mogoče razlikovati zakonito citiranje od kršitev avtorskih pravic, in ki v obravnavani zadevi ne morejo biti upoštevni. Pritožnik v zvezi s tem navaja, da se Direktiva 2001/29 nanaša na usklajevanje nekaterih vidikov avtorske pravice. Poleg tega naj bi bilo iz besedila in konteksta teh sklepnih predlogov razvidno, da se tam navedeni izraz „plagiat“ nanaša na kršitev avtorske pravice v okviru prekoračitve meja izjeme citiranja. Vendar naj bi sama agencija FRA menila, da ureditev na področju avtorskih pravic v tej zadevi ni zelo pomembna. Poleg tega pritožnik meni, da je stališče, razvito v okviru navedenih sklepnih predlogov, upoštevno le, če so kopirana besedila varovana s predpisi s področja avtorskih pravic v Avstriji. Zato naj bi bilo v izpodbijani sodbi pravo napačno uporabljeno tudi v delu, v katerem je Splošno sodišče v točki 81 te sodbe ugotovilo, da nacionalno pravo, ki se uporablja na področju avtorskih pravic, v obravnavani zadevi ni upoštevno.
- 43 Drugič, trdi, da je Splošno sodišče očitno neupravičeno zavrnilo uporabo člena 11 Listine. Pritožnik pa s sklicevanjem na sodno prakso Evropskega sodišča za človekove pravice trdi, da se svoboda izražanja uporablja za sprejemanje in sporočanje vseh informacij in idej, ne glede na njihovo vsebino.
- 44 Pritožnik v zvezi s tem trdi, da je Splošno sodišče v točki 57 izpodbijane sodbe napačno uporabilo pravo, ker se je sklicevalo na besedilo svetovalnega mnenja disciplinske komisije, medtem ko naj bi bilo za presojo zakonitosti odločbe OI upoštevno le besedilo te odločbe. Poleg tega naj bi Splošno sodišče s preudarki iz točk 90, 91 in 97 izpodbijane sodbe, v skladu s katerimi v bistvu ni mogoče šteti, da obveznost navedbe virov pomeni pretirano omejevanje svobode izražanja, napačno uporabilo pravo, ker bi v skladu s sodno prakso Evropskega sodišča za človekove pravice poseg v svobodo izražanja lahko izhajal tudi iz tega, da se zadevni osebi naložijo formalnosti, pogoji, omejitve ali sankcije. Obveznost razkritja virov pa naj bi bila formalnost ali pogoj, povezan z uresničevanjem svobode izražanja in obveščanja. Tako naj Splošno sodišče ne bi izpolnilo obveznosti, ki izhaja iz člena 52(3) Listine in v skladu s katero morata sodišči Unije pri razlagi Listine upoštevati sodno prakso Evropskega sodišča za človekove pravice.
- 45 Splošno sodišče naj tudi ne bi upoštevalo sodbe ESČP z dne 25. novembra 1999, Hashman in Harrup proti Združenemu kraljestvu (CE:ECHR:1999:1125JUD002559494), kar zadeva razlago zahteve iz člena 52(1) Listine, v skladu s katero mora biti kakršno koli omejevanje uresničevanja pravic in svoboščin, ki jih priznava Listina, „predpisano z zakonom“. Splošno sodišče naj te trditve pritožnika ne bi upoštevalo in naj torej nanjo ne bi ustrezno odgovorilo, tako da naj izpodbijana sodba ne bi bila pravno zadostno obrazložena.

- 46 Pritožnik meni, da je zanj, ko je pripravil in delil sporno predstavitev, veljala svoboda izražanja in obveščanja, zagotovljena s členom 11 Listine. Vendar naj bi po eni strani iz sodne prakse Evropskega sodišča za človekove pravice izhajalo, da bi se z odpovedjo pogodbe o zaposlitvi iz disciplinskega razloga lahko kršila taka svoboščina, po drugi strani pa naj pogoji za veljavno omejitev te svoboščine v skladu s členom 52(1) Listine v obravnavani zadevi ne bi bili izpolnjeni. Splošno sodišče naj torej člena 11 Listine ne bi razlagalo glede na sodno prakso Evropskega sodišča za človekove pravice v skladu z obveznostjo, ki izhaja iz člena 52(3) Listine, ker ni pojasnilo, zakaj je treba ravnanje, ki se očita pritožniku in ki bi moralo biti varovano s členom 11 Listine ter za katero naj ne bi veljala nobena veljavna zakonska omejitev, šteti za neprimerno in tako, da ga je treba sankcionirati.
- 47 Tretjič, kar zadeva ta neobstoj veljavne zakonske omejitve, naj bi Splošno sodišče v celotni izpodbijani sodbi, natančneje pa v točkah od 67 do 69 in od 95 do 98 navedene sodbe, napačno razlagalo člene 11, 12 in 21 Kadrovskih predpisov. Pritožnik v zvezi s tem trdi, da Splošno sodišče ni upoštevalo konteksta, ki izhaja iz reforme Kadrovskih predpisov iz leta 2004, ki naj bi upoštevala svobodo izražanja, določeno v členu 11 Listine, in sodno prakso Evropskega sodišča za človekove pravice v zvezi s členom 52 Listine. S členom 11 Listine naj bi bila namreč obrazložena sprememba člena 17 Kadrovskih predpisov in vstavitev člena 17a vanje, ker naj splošne določbe členov 11, 12 in 21 Kadrovskih predpisov ne bi bile dovolj jasne in natančne glede omejitev svobode izražanja uradnika ali uslužbenca Unije.
- 48 Četrto, Splošno sodišče naj bi napačno uporabilo pravo, izkrivilo dokaze in nezadostno obrazložilo izpodbijano sodbo v točkah 72 in 218. V zvezi s tem pritožnik meni, da ima agencija FRA sicer interna pravila na področju priprave in predložitve izsledkov raziskave. Vendar naj bi ta pravila zagotavljala pravilno sklicevanje v fazi po prvem osnutku raziskovalnega dela, kot je bilo to v primeru sporne predstavitve. Pritožnik trdi, da v nasprotju s tem, kar v bistvu izhaja iz točk 73, 74 in 95 izpodbijane sodbe, tega, da v tem „povsem prvem osnutku“ sporne predstavitve, ki je bil predložen kot pregled strukture in vsebine raziskovalnega dela, katerega izvedba se je zahtevala od njega, ni navedel sklicev in opomb, ni mogoče šteti za njegovo neustrezno ali nelojalno ravnanje. Pritožnik naj bi ravnal v skladu z internimi pravili agencije FRA in ga zato iz tega razloga ni mogoče sankcionirati.
- 49 Agencija FRA se v bistvu sklicuje na nedopustnost trditev, ki jih je pritožnik navedel v okviru drugega pritožbenega razloga, in meni, da te trditve vsekakor očitno niso utemeljene.

Presoja Sodišča

- 50 Na prvem mestu, glede trditev pritožnika v zvezi z razlago pojma „plagiat“, ki jo je podalo Splošno sodišče, ki se v bistvu nanašajo na ugotovitve iz točk od 58 do 61, 70, 72, 79 in 81 izpodbijane sodbe, je treba navesti, da takih trditev ni mogoče sprejeti.
- 51 Res je, kot pravilno trdi pritožnik, da pojem „plagiat“ ni pojem prava Unije in da vprašanja v zvezi z avtorskimi pravicami načeloma spadajo na področje uporabe prava držav članic.
- 52 Vendar je Splošno sodišče v obravnavani zadevi, kot je razvidno zlasti iz točk 55 in 56 izpodbijane sodbe, ki ju pritožnik v okviru te pritožbe ne izpodbija, ugotovilo, da je treba za odgovor na prvi del prvega tožbenega razloga, ki se je nanašal na to, da naj plagiat ne bi pomenil kršitve Kadrovskih predpisov, upoštevati dejstvo, da načelo pravne varnosti zahteva, da so pravna pravila jasna, natančna in imajo predvidljive učinke, predvsem če imajo lahko neugodne posledice za posameznike. V teh okoliščinah je Splošno sodišče upravičeno presodilo, da je treba za

ugotovitev, ali je bilo mogoče ravnanje, ki se očita pritožniku, veljavno sankcionirati kot kršitev členov 11, 12 in 21 Kadrovskih predpisov, ki se na podlagi člena 11, prvi odstavek, PZDU uporabljajo za začasne uslužbenke, in ali je bil pritožnik lahko natančno seznanjen z obsegom obveznosti, ki so mu bile naložene s Kadrovskimi predpisi v zvezi z očitanim ravnanjem, opredeliti naravo tega ravnanja.

- 53 Enako velja za pritožnikovo grajo točke 57 izpodbijane sodbe, ker je Splošno sodišče v navedeni točki navedlo le, da obstaja razlika v formulaciji, prvič, odločbe o odstranitvi z delovnega mesta, v kateri je agencija FRA ugotovila, da je pritožnik storil plagiat, in drugič, mnenja disciplinske komisije, v skladu s katerim je bilo ravnanje, ki se očita pritožniku in ki ni združljivo s členi 11, 12 in 21 Kadrovskih predpisov, v bistvu namerna predstavitev dokumenta, ki je nastal s kopiranjem, kot rezultata njegovega lastnega dela. Potem ko je Splošno sodišče tako opredelilo cilj svoje preučitve, je v točkah od 58 do 76 izpodbijane sodbe presojalo, ali ravnanje, ki se očita pritožniku, in sicer namerna predložitev dokumenta, ki je v velikem obsegu nastal s kopiranjem, kot rezultat njegovega lastnega dela, spada pod pojem „plagiat“, na katerega se sklicuje v odločbi o odstranitvi z delovnega mesta, in ali zato lahko pomeni kršitev obveznosti, ki izhajajo iz členov 11, 12 in 21 Kadrovskih predpisov.
- 54 Poleg tega je Splošno sodišče v točki 80 izpodbijane sodbe upravičeno presodilo, da če uradnik ne izpolni obveznosti, ki izhajajo iz Kadrovskih predpisov, ravnanje v skladu z nacionalnim pravom zadevni osebi ne daje imunitete glede uporabe določb Kadrovskih predpisov. Splošno sodišče je torej v točki 81 izpodbijane sodbe lahko upravičeno in ne da bi izkrivilo dejstva ugotovilo, da z vidika določb Kadrovskih predpisov sklicevanja na avstrijsko pravo v obravnavani zadevi niso upoštevna, tako da obsega te pravice ni treba preučiti.
- 55 Na drugem mestu, očitek, ki se nanaša na to, da naj bi Splošno sodišče v točkah 90 in 91 izpodbijane sodbe neupravičeno zavrnilo pritožnikovo trditev, da mu je agencija FRA onemogočila absolutno uresničevanje njegove pravice do svobode izražanja, zagotovljene s členom 11 Listine, in naj v točkah od 86 do 98 navedene sodbe ne bi preučilo trditev v zvezi s kršitvijo člena 52(1) in (3) Listine, prav tako temelji na napačnem razumevanju izpodbijane sodbe.
- 56 Splošno sodišče namreč v nasprotju s tem, kar trdi pritožnik, v nobeni točki izpodbijane sodbe ni ugotovilo, da vsebina sporne predstavitve ne bi bila zajeta s svobodo izražanja, tako da bi bilo treba zavrniti uporabo člena 11 Listine niti *a fortiori* ni presodilo, da disciplinske sankcije zaradi plagiata glede na okoliščine primera ni mogoče šteti za omejitev te svobode in zato ne bi smela biti predpisana z zakonom v skladu s pogojem iz člena 52(1) Listine.
- 57 Nasprotno, kot izhaja zlasti iz točk od 86 do 94 izpodbijane sodbe, je Splošno sodišče ugotovilo, da v skladu s členom 11, prvi odstavek, Listine pravica do svobode izražanja vključuje svobodo mnenja ter sprejemanja in širjenja vesti ali idej brez vmešavanja javnih organov in ne glede na državne meje. Razsodilo je tudi, da mora biti omejitev te pravice, kot izhaja iz člena 52(1) Listine, da bi bila v skladu s pravom Unije, „predpisana z zakonom“, se mora nanašati na cilj splošnega interesa, ki ga kot takega priznava Unija, in ne sme biti pretirana. V zvezi s tem je Splošno sodišče upravičeno presodilo, da členi 11, 12 in 21 Kadrovskih predpisov pomenijo legitimno omejitev uresničevanja navedene pravice v smislu člena 52(1) Listine in da te omejitve ni mogoče šteti za pretirano.

- 58 Poleg tega je treba v delu, v katerem pritožnik trdi, da Splošno sodišče ni preučilo posledic sodbe ESČP z dne 25. novembra 1999, Hashman in Harrup proti Združenemu kraljestvu (CE:ECHR:1999:1125JUD002559494), opozoriti, da pritožbeni razlog, ki se nanaša na to, da Splošno sodišče ni odgovorilo na trditve, navedene na prvi stopnji, v bistvu pomeni sklicevanje na kršitev obveznosti obrazložitve, ki izhaja iz člena 36 Statuta Sodišča Evropske unije, ki se za Splošno sodišče uporablja na podlagi člena 53, prvi odstavek, tega statuta, in člena 117 Poslovnika Splošnega sodišča (sodba z dne 9. novembra 2023, XC/Komisija, C-527/21 P, EU:C:2023:850, točka 98 in navedena sodna praksa).
- 59 Z obveznostjo obrazložitve pa se Splošnemu sodišču ne nalaga, naj zagotovi razlago, ki bi izčrpno in posamično sledila razlogovanju strank v sporu, pri čemer je torej obrazložitev Splošnega sodišča lahko implicitna, če zadevnim osebam omogoča, da se seznani z razlogi, zaradi katerih Splošno sodišče ni sprejelo njihovih trditev, Sodišču pa omogoča, da ima na voljo dovolj elementov za izvajanje nadzora (sodba z dne 9. novembra 2023, XC/Komisija, C-527/21 P, EU:C:2023:850, točka 99 in navedena sodna praksa).
- 60 V obravnavani zadevi je pritožnik v tožbi trdil, da omejitev temeljne pravice do svobode izražanja, „predpisana z zakonom“ v smislu člena 52(1) Listine, zahteva določeno stopnjo jasnosti in predvidljivosti zadevnega zakona. V zvezi s tem je trdil, da je iz sodbe ESČP z dne 25. novembra 1999, Hashman in Harrup proti Združenemu kraljestvu (CE:ECHR:1999:1125JUD002559494), razvidno, da za „zakon“ v smislu te določbe Listine ni mogoče šteti posebej nenatančnega predpisa, ki zadevni osebi ne daje pojasnil glede vrste ravnanja, ki bi bilo v nasprotju z odredbo.
- 61 Splošno sodišče pa je po tem, ko je opozorilo na sodno prakso Evropskega sodišča za človekove pravice, v skladu s katero s predpisom ni mogoče veljavno naložiti omejitev svobode izražanja, če ta predpis ni določen dovolj natančno, da bi lahko državljani popravili svoje ravnanje, kar poleg tega zahteva tudi načelo pravne varnosti, v točkah od 94 do 98 izpodbijane sodbe presodilo, da členi 11, 12 in 21 Kadrovskih predpisov pomenijo dovolj natančne zakonske omejitve pravice do svobode izražanja. Zato Splošnemu sodišču ni mogoče očitati, da je v zvezi s tem kršilo obveznost obrazložitve.
- 62 Zato je treba v delu, v katerem pritožnik Splošnemu sodišču očita, da je kršilo obveznost obrazložitve, njegove trditve v zvezi s tem šteti za neutemeljene.
- 63 Na tretjem mestu, glede trditve, da je Splošno sodišče v točkah od 67 do 69 in od 95 do 98 izpodbijane sodbe člene 11, 12 in 21 Kadrovskih predpisov napačno razlagalo kot določbe, s katerimi je uvedena omejitev pravice do svobode izražanja, je treba opozoriti, da je s členom 17a(1) Kadrovskih predpisov ta pravica uradniku ali uslužbencu Unije izrecno priznana ob strogem spoštovanju načel lojalnosti in nepristranskosti.
- 64 V zvezi s tem iz sodne prakse Sodišča izhaja, da je treba upoštevati dejstvo, da kadar gre za svobodo izražanja uradnikov, imajo njihove dolžnosti in odgovornosti poseben pomen, ki upravičuje, da se zadevni instituciji ali organu Unije pusti določeno polje proste presoje pri presoji, ali je poseg v uresničevanje te svoboščine sorazmeren (sodba z dne 6. marca 2001, Connolly/Komisija, C-274/99 P, EU:C:2001:127, točka 49).
- 65 Natančneje, dolžnost lojalnosti iz člena 12 Kadrovskih predpisov namreč zadevnemu uradniku nalaga ne samo, da se vzdrži ravnanja, ki krati dostojanstvo funkcije in krni spoštovanje, ki ga je treba izkazovati do institucije in njenih organov, ampak tudi, da zagotavlja, zlasti če ima višji

naziv, ravnanje, ki ne vzbuja nikakršnega suma, zato da se vedno ohranja obstoječe zaupanje med institucijo in tem uradnikom (sodba z dne 12. novembra 2020, Fleig/ESZD, C-446/19 P, EU:C:2020:918, točka 100).

- 66 V obravnavani zadevi je Splošno sodišče v točkah 27, 33 in od 60 do 62 izpodbijane sodbe ob opiranju na obrazložitev odločbe o odstranitvi z delovnega mesta in mnenje disciplinske komisije ugotovilo, da je bilo ravnanje, ki se očita pritožniku, namerna predložitev dokumenta kot rezultata njegovega lastnega dela, čeprav je bil ta dokument večinoma rezultat kopiranja, ker v nasprotju s citiranjem po eni strani ni bilo nobenega medsebojnega vpliva med sporno predstavitevjo in kopiranimi dokumenti, po drugi strani pa v tej predstavitvi niso bili jasno razvidni kopirani odlomki kot elementi, ki niso povezani z njo.
- 67 Iz teh ugotovitev Splošnega sodišča je jasno razvidno, da pritožnik ni bil sankcioniran, ker bi v sporni predstavitvi izrazil osebno ali nedosledno mnenje, temveč ker je predstavil pisanja drugih kot rezultat svojega dela, ne da bi pri tem navedel vire. Na podlagi takih ugotovitev dejstev, ki jih pritožnik ne izpodbija, pa je lahko Splošno sodišče v točkah 95 in 96 izpodbijane sodbe upravičeno sklepalo, da je to ravnanje pritožnika lahko v nasprotju z dolžnostjo lojalnosti, katere pravna podlaga so členi 11, 12 in 21 Kadrovskih predpisov, ki spadajo med legitimne omejitve uresničevanja pravice do svobode izražanja, zlasti za ohranjanje zaupanja, ki mora obstajati med institucijo in njenimi uradniki.
- 68 Zato je Splošno sodišče v točki 96 izpodbijane sodbe lahko upravičeno presodilo, da te omejitve pravice do svobode izražanja v obravnavani zadevi ni mogoče šteti za pretirano, saj je lahko pritožnik v sporni predstavitvi svobodno izražal svoja mnenja, ne da bi imel pravico, da delo drugega predstavlja kot rezultat svojega dela in ne navede virov.
- 69 Splošno sodišče s tem, da je razsodilo tako, v nasprotju s trditvami pritožnika nikakor ni napačno uporabilo prava.
- 70 Ob upoštevanju zgoraj navedenih preudarkov je treba drugi pritožbeni razlog zavrni kot neutemeljen.

Tretji pritožbeni razlog

Trditve strank

- 71 Pritožnik s tretjim pritožbenim razlogom Splošnemu sodišču v bistvu očita, da je pri opisu spora v točki 9 izpodbijane sodbe izkrivilo dejstva in dokaze, ki mu jih je predložil, zlasti sporočilo, ki ga je na pritožnika naslovil vodja oddelka in s katerim ga je ta pozval, naj enemu od sodelavcev pošlje povezavo, ki omogoča dostop do sporne predstavitve, zabeležene v sistemu za upravljanje dokumentov. Pritožnik trdi, da v nasprotju s tem, kar je Splošno sodišče navedlo v tej točki izpodbijane sodbe, ni bil le „pozvan“, naj pošlje povezavo, ampak je od vodje oddelka dobil navodilo v tem smislu. Splošno sodišče naj bi s tem navodila nadrejenega napačno opredelilo le kot „poziv“, ki naj ga pritožnik ne bi mogel prezreti. V skladu s členom 21a Kadrovskih predpisov pa ne more biti pravno odgovoren za posledice izvršitve zadevnega navodila, če to navodilo ni bilo očitno nezakonito ali v nasprotju z veljavnimi varnostnimi standardi.
- 72 Agencija FRA se sklicuje na nedopustnost tretjega pritožbenega razloga in trdi, da pritožnik zgolj izpodbija ugotovitve Splošnega sodišča o dejstvih.

Presoja Sodišča

- 73 Ugotoviti je treba, da pritožnik s tretjim pritožbenim razlogom zgolj izpodbija opis dejanskega stanja, kot ga je Splošno sodišče podalo v točki 9 izpodbijane sodbe, v delu te sodbe, v katerem je navedeno dejansko stanje, ne da bi navedel, zakaj naj bi domnevna napačna pravna opredelitev sporočila, ki ga je vodja oddelka poslal pritožniku, lahko vplivala na pravno presojo Splošnega sodišča v navedeni sodbi. Iz tega izhaja, da pritožnik pod pretvezo take napačne pravne opredelitve dejanskega stanja v resnici izpodbija presojo dejstev, ki jo je opravilo Splošno sodišče, ne da bi poleg tega navedel, zakaj naj bi bila ta presoja očitno napačna ali v nasprotju s svojim besedilom.
- 74 Zato v skladu s sodno prakso, navedeno v točkah 31 in 32 te sodbe, tretji pritožbeni razlog ni dopusten.

Četrty pritožbeni razlog

Trditve strank

- 75 Pritožnik s četrtyim pritožbenim razlogom Splošnemu sodišču v bistvu očita, da je v točkah 101, 106, 107, od 111 do 113 in 122 izpodbijane sodbe v okviru preučitve zakonitosti uvedbe upravne preiskave večkrat napačno uporabilo pravo, izkrivilo dokaze in storilo več očitnih napak pri presoji ter da v zvezi s tem ni navedlo zadostne obrazložitve.
- 76 Pritožnik trdi, prvič, da je Splošno sodišče v točki 107 izpodbijane sodbe izkrivilo dokaze in storilo očitno napako pri presoji, ker je bilo posvetovanje z uradom OLAF le priloženo poročilu direktorja FRA in ga je pritožnik prejel šele po 27. februarju 2019. Zato naj pritožnik ne bi bil obveščen o vsebini posvetovanja z uradom OLAF niti ob začetku preiskave 23. marca 2018 niti ob začetku disciplinskega postopka 23. oktobra 2018. Splošno sodišče naj bi torej s tem, da je razsodilo, da je pritožnik ob začetku preiskave prejel dovolj informacij, in s tem, da je po analogiji uporabilo sodno prakso iz sodbe z dne 5. oktobra 2005, Rasmussen/Komisija (T-203/03, EU:T:2005:346), napačno uporabilo pravo.
- 77 Drugič, pritožnik trdi, da Splošno sodišče ni upoštevalo pravnega okvira, v katerega je umeščen začetek upravne preiskave. Meni, da je treba za zagotovitev, da se ob uvedbi upravne preiskave preveri merilo „*prima facie* dokaz“ iz člena 86(1) in (2) Kadrovskih predpisov, upoštevati besedilo te določbe. V zvezi s tem naj bi bil edini legitimni cilj upravne preiskave na podlagi *prima facie* dokaza ugotoviti, da je mogoče razumno sumiti, da uradnik ali uslužbenec Unije ni izpolnil obveznosti iz Kadrovskih predpisov.
- 78 Poleg tega pritožnik meni, da je upravna preiskava po definiciji sama po sebi obdelava podatkov, ki mora imeti v skladu s členom 4 Uredbe št. 45/2001 „določene, izrecne in zakonite namene“. Pritožnik dodaja, da je Splošno sodišče napačno uporabilo pravo, ker je trdilo, da se s členoma 1 in 2 Priloge IX h Kadrovskim predpisom ne zahteva, da OI navede konkretne določbe Kadrovskih predpisov, ki naj bi bile kršene, saj to vprašanje spada na področje uporabe člena 86(2) Kadrovskih predpisov in Uredbe št. 45/2001. Nazadnje, pritožnik navaja, da člen 86(2) Kadrovskih predpisov določa, da se lahko upravna preiskava začne le za preverjanje, ali je zadevni uradnik ali uslužbenec kršil Kadrovske predpise, ne pa tudi, ali je kršil pravo intelektualne lastnine.

- 79 Tretjič, pritožnik trdi, da je Splošno sodišče v točki 111 izpodbijane sodbe napačno uporabilo pravo, ker ni uporabilo sodne prakse, ki izhaja iz sodbe z dne 8. julija 2008, Franchet in Byk/Komisija (T-48/05, EU:T:2008:257), in je potrjena s sodbo z dne 12. julija 2012, Komisija/Nanopoulos (T-308/10 P, EU:T:2012:370), ter v skladu s katero mora imeti uprava pred začetkom disciplinskega postopka dovolj natančne in upoštevne dokaze.
- 80 Agencija FRA se sklicuje na nedopustnost četrtega pritožbenega razloga in dodaja, da vsekakor očitno ni utemeljen.

Presoja Sodišča

- 81 Najprej je treba ugotoviti, da lahko OI v skladu s členom 86(2) Kadrovskih predpisov, kadar izve za dokaze o neizpolnjevanju obveznosti v smislu odstavka 1 tega člena sproži upravno preiskavo, s katero se preveri, ali je prišlo do takega neizpolnjevanja obveznosti. Poleg tega je iz odstavka 1 v povezavi z odstavkom 2 tega člena 86 razvidno, da je upravi s Kadrovskimi predpisi podeljeno pooblastilo za začetek preiskave na podlagi domnevne neizpolnitve obveznosti iz Kadrovskih predpisov.
- 82 Čeprav ima uprava, kot je Splošno sodišče navedlo v točki 103 izpodbijane sodbe, široko polje proste presoje v zvezi z uvedbo upravne preiskave, mora vseeno imeti možnost, kot je navedeno sodišče v bistvu presodilo v točki 104 navedene sodbe, da se lahko za to opre na obstoj utemeljenega suma, da je bila storjena disciplinska kršitev. Iz tega sledi, da se mora uprava, da se zaščitijo pravice zadevnega uradnika ali uslužbenca Unije, prepričati, da ima pred uvedbo preiskave indice, na podlagi katerih je mogoče domnevati, da ta uradnik ali ta uslužbenec ni izpolnil svojih obveznosti iz Kadrovskih predpisov, pred uvedbo disciplinskega postopka zoper njega pa elemente, ki so dovolj natančni in upoštevni, da utemeljujejo njen sum.
- 83 Splošno sodišče je, potem ko je upravičeno navedlo ta načela, v točki 106 izpodbijane sodbe zavrnilo trditev pritožnika, da v odločbi o uvedbi upravne preiskave člen 21 Kadrovskih predpisov ni omenjen in da OPSP ob tej uvedbi ni natančno vedel, katere določbe Kadrovskih predpisov je pritožnik morda kršil.
- 84 V zvezi s tem je Splošno sodišče v isti točki 106 upravičeno razsodilo, da člen 1 Priloge IX h Kadrovskim predpisom, na katerega napotuje njen člen 2 v zvezi z upravnimi preiskavami, ki jih izvaja OI, ne zahteva, da ta organ ali po potrebi OPSP natančno navede konkretne določbe Kadrovskih predpisov, ki naj bi bile kršene, če je – kot je Splošno sodišče ugotovilo v točki 107 izpodbijane sodbe v okviru suverene presoje dejstev – pritožnik imel na voljo dovolj informacij, da bi razumel, da se mu očita kršitev določb Kadrovskih predpisov, ki od uradnikov zahtevajo lojalno ravnanje, in to zlasti glede na vsebino odločbe o uvedbi preiskave, v kateri je bilo med drugim pojasnjeno, da se je pritožniku očitalo ravnanje, ki je pomenilo to, da je v sporni predstavitvi navedel odlomke, ki so bili preprosto kopirani iz drugih virov, ne da bi navedel sklice nanje oziroma o tem obvestil svojega vodjo oddelka, s čimer je želel doseči, da bi drugi verjeli, da je ta predstavitev rezultat njegovega dela.
- 85 V teh okoliščinah je lahko Splošno sodišče, ne da bi napačno uporabilo pravo ali storilo izkrivljanje in na podlagi zadostne obrazložitve, v točkah 108 in 111 izpodbijane sodbe ugotovilo, da se je postopek v zvezi s pritožnikom začel pravilno, saj je imel OI ob uvedbi upravne preiskave na voljo dovolj indicov za sum, da je pritožnik kršil svoje obveznosti iz Kadrovskih predpisov, in ob uvedbi disciplinskega postopka dovolj natančne in skladne elemente, ki potrjujejo sume, ki so upravičevali uvedbo te preiskave.

- 86 Zato je treba četrti pritožbeni razlog zavreči kot delno nedopusten in zavriniti kot delno neutemeljen.

Peti pritožbeni razlog

Trditve strank

- 87 Pritožnik v okviru petega pritožbenega razloga v bistvu trdi, da je Splošno sodišče v točkah 16, 114, od 119 do 131 ter 135 in 136 izpodbijane sodbe večkrat napačno uporabilo pravo, izkrivilo dokaze, podalo nezadostno obrazložitev in nepopolno preučilo njegovo tožbo na prvi stopnji v okviru presoje „pravnega pomena“ odločbe o uvedbi preiskave.
- 88 Pritožnik meni, da agencija FRA v nasprotju z navedbami Splošnega sodišča svojih disciplinskih pristojnosti ni prenesla na preiskovalca, ampak je temu zaupala posebno preiskavo s specifičnim namenom in obsegom. Splošno sodišče naj bi tudi napačno presodilo pravni okvir te odločbe. Tožeča stranka v zvezi s tem opozarja, da Uredba št. 45/2001 določa, da mora obdelava podatkov, kot je upravna preiskava, imeti „določene, izrecne in zakonite namene“ ter da morajo biti obdelani podatki „primerni, ustrezni in ne pretirani“ glede na namene, za katere se obdelujejo.
- 89 Agencija FRA meni, da peti pritožbeni razlog ni dopusten.

Presoja Sodišča

- 90 Pritožnik s petim pritožbenim razlogom Splošnemu sodišču v bistvu očita, da je napačno opredelilo „pravni pomen“ odločbe o uvedbi preiskave. Vendar pritožnik pod pretvezo pritožbenega razloga, ki se nanaša na napačno uporabo prava, zlasti na domnevno kršitev pravil, ki urejajo obdelavo podatkov v upravnem postopku, izkrivljanje dokazov, nezadostno obrazložitev in nepopolno preučitev njegove tožbe, Sodišču dejansko predlaga, naj presojo dokazov, ki jo je opravilo Splošno sodišče v točkah 16, 114, od 119 do 131, 135 in 136 izpodbijane sodbe, nadomesti s svojo presojo, za kar, kot izhaja iz sodne prakse, navedene v točkah 31 in 32 te sodbe, v okviru pritožbe ni pristojno.
- 91 Poleg tega pritožnik v delu, v katerem trdi, da je Splošno sodišče izkrivilo besedilo odločbe o uvedbi upravne preiskave, zgolj ponavlja trditve, ki so bile že podane pred Splošnim sodiščem, kot je razvidno iz točk od 122 do 135 izpodbijane sodbe, ne da bi pojasnil, zakaj naj bi bilo v njih napačno uporabljeno pravo.
- 92 Iz tega sledi, da je treba peti pritožbeni razlog zavreči kot nedopusten.

Šesti, sedmi in osmi pritožbeni razlog

Trditve strank

- 93 Pritožnik v okviru šestega pritožbenega razloga trdi, da Splošno sodišče njegove tožbe na prvi stopnji ni popolno preučilo, ker ni odgovorilo na trditev pritožnika, da se disciplinska komisija ni omejila na dejstva, navedena v poročilu direktorja agencije FRA, in da je torej kršila Kadrovske predpise.

- 94 Pritožnik v okviru sedmega pritožbenega razloga trdi, da Splošno sodišče v točkah 194 in od 200 do 205 izpodbijane sodbe ni upoštevalo dejstva, da je predložil dokaze, na podlagi katerih je mogoče ugotoviti, da se je OI že pred zaslišanjem 11. julija 2019 odločil izreči sankcijo odstranitve z delovnega mesta. Ker Splošno sodišče teh elementov ni preučilo, naj bi jih izkrivilo, storilo očitno napako pri presoji, nepopolno preučilo tožbeni razlog, naveden na prvi stopnji, in kršilo obveznost obrazložitve.
- 95 Pritožnik v okviru osmega pritožbenega razloga trdi, da je iz celotne pritožbe razvidno, da je Splošno sodišče s tem, da mu ni zagotovilo učinkovitega pravnega sredstva, kršilo člen 47 Listine.
- 96 Agencija FRA odgovarja, da pritožnikovo stališče glede šestega pritožbenega razloga ni jasno in ne navaja točk izpodbijane sodbe, na katere se nanaša.
- 97 Kar zadeva sedmi pritožbeni razlog, trdi, da je Splošno sodišče v nasprotju s trditvami pritožnika svoje utemeljitve navedlo v točki 202 *in fine* izpodbijane sodbe in nanje odgovorilo v točkah 203 in 204 navedene sodbe.
- 98 Nazadnje, po mnenju agencije FRA osmi pritožbeni razlog očitno ni dopusten.

Presoja Sodišča

- 99 Iz člena 256(1), drugi pododstavek, PDEU, člena 58, prvi odstavek, Statuta Sodišča Evropske unije ter člena 168(1)(d) in člena 169(2) Poslovnika Sodišča izhaja, da je treba v pritožbi jasno navesti izpodbijane točke sodbe, katere razveljavitev se predlaga, in pravne trditve, ki posebej utemeljujejo ta predlog, sicer pritožba oziroma zadevni razlog nista dopustna (sodba z dne 18. januarja 2024, Jenkinson/Svet in drugi, C-46/22 P, EU:C:2024:50, točka 60 in navedena sodna praksa).
- 100 Pritožbeni razlog, katerega utemeljitev ni dovolj jasna in natančna, da bi Sodišče lahko opravilo nadzor nad zakonitostjo, zlasti ker bistveni elementi, na katere se ta pritožbeni razlog opira, iz besedila te pritožbe, ki je v zvezi s tem formulirano nejasno in dvoumno, ne izhajajo dovolj dosledno in razumljivo, teh zahtev tako ne izpolnjuje in ga je zato treba razglasiti za nedopustnega (sodba z dne 18. januarja 2024, Jenkinson/Svet in drugi, C-46/22 P, EU:C:2024:50, točka 61 in navedena sodna praksa). Sodišče je tudi presodilo, da je treba kot očitno nedopustno zavreči pritožbo, ki ni dosledna, ki se omejuje na splošne trditve in ki ne vsebuje natančnih navedb v zvezi s točkami izpodbijane odločbe, v katerih naj bi bilo domnevno napačno uporabljeno pravo (sodba z dne 15. decembra 2022, Picard/Komisija, C-366/21 P, EU:C:2022:984, točka 53 in navedena sodna praksa).
- 101 V obravnavani zadevi v zvezi s šestim in osmim pritožbenim razlogom zadostuje navesti, da z njima niso natančno opredeljene točke obrazložitve izpodbijane sodbe, zoper katere sta usmerjena, niti napačna uporaba prava, ki naj bi jo vsebovale. Poleg tega sta ta pritožbena razloga formulirana zelo splošno, ne da bi bile navedene zadostne trditve, ki bi Sodišču omogočale presojo njihove utemeljenosti.
- 102 Prav tako pritožnik, kar zadeva sedmi pritožbeni razlog, sicer pojasnjuje, da se ta pritožbeni razlog nanaša na točke 194 in od 200 do 205 izpodbijane sodbe, pri čemer Splošnemu sodišču očita, da ni navedlo in preučilo dokazov, ki potrjujejo, da se je OI že pred zaslišanjem 11. julija 2019 odločil izreči sankcijo odstranitve z delovnega mesta, vendar pritožba ne vsebuje pravnih trditev, ki bi utemeljevale domnevni neobstoj obrazložitve.

- 103 Zato je treba šesti, sedmi in osmi pritožbeni razlog zavreči kot očitno nedopustne.
- 104 Ker noben pritožbeni razlog, naveden v utemeljitev pritožbe, ni bil sprejet, je treba pritožbo v celoti zavrniti.

Stroški

- 105 Člen 184(2) Poslovnika Sodišča določa, da če pritožba ni utemeljena, o stroških odloči Sodišče. V skladu s členom 138(1) tega poslovnika, ki se za pritožbeni postopek uporablja na podlagi člena 184(1) istega poslovnika, se plačilo stroškov na predlog naloži neuspeli stranki.
- 106 Ker pritožnik s pritožbenimi razlogi ni uspel, se mu v skladu s predlogi agencije FRA naloži, da nosi svoje stroške in stroške agencije FRA.

Iz teh razlogov je Sodišče (peti senat) razsodilo:

1. Pritožba se zavrne.

2. DD poleg svojih stroškov nosi tudi stroške Agencije Evropske unije za temeljne pravice (FRA).

Podpisi